

den vil tage til Bepværingen — den vil vist ikke forsømme at lade fornøden Undersøgelse anstille —, men jeg er ikke berettiget til at sætte et heelt Maskineri i Bevægelse for at faae en formelig, i Retsform afgiven Kjendelse og Prøvelse om min Angivelses Rigtighed. Dette Særegne ved Indkomstskatten passer ved Contingentssystemet, men det passer ikke ved Procentsystemet. Det har dog i og for sig noget meget Hæderfuldt ved sig, saaledes at skulle kunne fremsætte Anke over Andres Skatteansættelse, og det passer i ethvert Tilfælde ikke — hvilket ogsaa er den væsentligste Grund til, at Udvalget havde foreslaaet det udeladt — til vor Anstuelse om, at de, der have gjort Selvangivelse, skulle kunne forlange denne holdt hemmelig. — Naar det til § 24 er foreslaaet, at det Punktum skal gaae ud, at i et vist bestemt Tilfælde en Bekjendtgjørelse i Bladene af deres Navne, som have gjort urigtig Angivelse, skal finde Sted, saa maa jeg gjøre opmærksom paa, at en saadan Bekjendtgjørelse i vedkommende Stiftsavis kun kan finde Sted i det ganske enkelte og meget sjeldne Tilfælde, hvor det kan bevises, at Vedkommende mod bedre Vidende har gjort urigtig Angivelse. Der er altsaa ikke Tale om en saadan Bekjendtgjørelse, hvergang en urigtig Skatteansættelse har fundet Sted, selv om der maatte foreligge en grov Feiltagelse; men der er Tale om det Tilfælde, at Vedkommende mod bedre Vidende har meddeelt urigtig Angivelse af sine Indtægter. Det synes for et saadant meget fremtrædende Tilfælde ogsaa ganske naturligt, at der maa være en fremtrædende Modvægt derimod, og en Sammenligning af dette med, hvad der nylig har fundet Sted i Loven om Skudsmaalssøgernes Afstæffelse, forekommer mig virkelig at være en Analogisering, som aldeles ikke passer. — Til § 26 er der stillet forskjellige Endringsforslag, deels af et Mindretal i Udvalget, deels af andre Medlemmer, Forslag, som gaae ud paa at nedsette de Summer, som i de nævnte Paragraffer ere foreslaaede at skulle staae til Regjeringens Disposition, for at den kan stæffe sig Regjeringscommis-

sairer og Districtscommisairer. Jeg maa dog gjenkalde i det høitærede Things Erindring, at de Summer, om hvis Nedsættelse der her er Spørgsmaal, ikke ere Gager, som fastsættes med bestemte Beløb for de paagjældende Bestillinger; det er Summer, som stilles til Finansministerens Raadighed som Maximalsummer, men som det ingenlunde er sagt, at Finansministeren vil behøve. Der er slet ingen Grund til at antage, at disse Summer, fordi de staae med det høie Tal, som Nogle finde, at de ere foreslaaede til, derfor virkelig ogsaa meget almindeligt skulde komme til Anvendelse i deres hderste Udstrækning. Jeg kan ikke indsee, af hvilken Grund en Regjering og særligt Finansministeren, som dog maa ønske det høist mulige Udbytte ud af en Skattelov, skulde føle sig fristet til at være mere rundhaandet end høist nødvendigt. Den Rundhaandethed, som man ofte er tilbøielig til at tillægge Regjeringen overfor Embedsmænd, passer ikke her, thi disse Folk ere virkelig ikke Embedsmænd; det er Folk, som ere tagne ud af forskjellige borgerlige Stillinge, og som overtage dette Hverv, forsaavidt Regjeringen kan bevæge dem dertil, for en enkelt Gang eller maatte for flere Gange; men det er aldeles ikke noget saadant tilbagevendende Hverv, at Lønnen derfor kan stilles i Klasse med Gage, eller at der her skulde være den Tilbøielighed, som man troer sædvanlig at kunne tillægge Regjeringen, til at tilstaae højere Gage, eller det Tryk, som kunde udøves paa Regjeringen for at faae saa høi Gage som muligt. Men dertil kommer, hvad jeg vil gjøre de Herrer opmærksomme paa, at efter den høitærede Finansministers Forslag om at indskrænke det hele Arbejde, som oprindeligt var foreslaaet at skulle finde Sted to Gange i to Aar, til kun at skulle stee een Gang, er det saa meget misligere at formindste de Beløb, som i denne Henseende stilles til Finansministerens Raadighed. Det er denne Betragtning, som har gjort, at Udvalgets Fleertal har troet at maatte modsætte sig de Forslag, der i modsat Retning ere stillede, skjøndt